

AZ UTOLSÓ ÚTSZAKASZ

Guti Tünde

AZ UTOLSÓ ÚTSZAKASZ

Kietlen pusztaságban járok, az oázisok már messze elmaradtak mögöttem.

Az erdő, dús lombjával és tömény illatával elevenen él még bennem, vidám hangjait hallani vélem néha. Mielőtt elhagytam, az utolsó lélegzetvétellel alaposan teleszívtam a tüdőmet, pont úgy, mint a magasba törő sziklák tetején, közel a szikrázó, kék éghez, ahol kristálytisza hegyi levegővel töltődtem fel.

Most kemény göröngyök törik kergesre lábamat, forró, száraz napsugarak cserzik arcomat. Szomjúságtól tikkadtan vonszolom magam tovább, mert tudom, hogy ott a távolban frissítő, élő víz vár rám, és ölelésre tárt karokkal fürkészi Atyám a látóhatárt, vajon jövők-e már. Egész úton erre a nagy találkozásra vágytam!

Társaim közül többen már megérkeztek, és boldogan pihennek a nyugalom házában, igaz Barátunk és Testvérünk, a Szent Fiú társaságában. Ez az igazi otthonom, Immanuel örök, szeretetteljes jelenlétében. Ide tartunk az elhívottakkal.

Mindannyian ugyanarra keskeny ösvényre léptünk rá, amikor hátat fordítottunk a hivalkodás, csábítás hamis csillogásának, elhajolva a büszke, hazug világtól. Egyikünk-másikunk hamarabb került olyan helyzetbe, ahol ádáz harcokat kellett vívni ősi ellenségünkkel, mert folyamatosan gátol, akadályoz a jó véghezvitelében, és mindent elkövet, hogy eltérítsen az egyetlen helyes útról, meghiúsítva ezzel a TERVET.

De bennünk él a csodálatos Szellem, itt lobog a szívünkben, és soha nem szűnik meg bátorítani, tanácsolni, kedvesen eszünkbe juttatja a kapott ígéreteket. Ezek a szavak mécsesként világítják meg ösvényünket a sötétben.

Most is erre az örökségre emlékezem, ahogy kiszáradt torokkal és reszkető térdekkel lépkedek előre. Bevallom, nagyon elfáradtam; Könnytelen szememet behunyom, mert kétségek kezdenek gyötörni azok miatt, akikkel együtt indultunk. Karöltve törtünk előre kezdetben, bátran és szenvedélyesen, nem is veszítettünk el senkit.

Miért is kellett később vitáznunk, gyanakodnunk? Elengedtük egymás kezét; és a széthúzás okozta megbántódások töviseként fűródtak belénk, hátráltatva előrehaladásunkat.

Máskor meg végeláthatatlan útvesztőkbe, veszélyes labirintusokba keveredtünk önfejlőségünk, vagy a magunk alkotta szabályok és törvények miatt. Így utólag ártékelve; az örökkévalóság a majdani megjutalmazás fényében; milyen ostobán viselkedtünk!

Eltöprengve hibáinkon, a kétségbeesés kezd fojtogatni. De ekkor a szabadság madara ezüstös szárnyakkal elrepül felettem, és szépséges dalba kezd. Ahogy nézem bágyadtan légies mozdulatait, az eddig csupán lelkemben lebegő cél felsejlik halványan a horizonton.

Szívemet remegő öröm járja át, a szorongás kötelei leoldódnak. Új erőre kapok és futásnak eredek. Láthatatlan széllel emeli lábaimat a Remény. Könnyűnek érzem magam, és egyre csak hullanak le rólam a hosszú vándorlás terhei.

A minduntalan nyomomban járó, félelmetes oroszlán üvöltése riadt nyüsztésbe halkul.

Hazaértem!

Már hallom a szentek dicsőítését, és igen; ott áll Atyám kitárt karokkal, mellette a Fiú, szivárvány ragyogásban, tekintetében tűzláng, és végre belevethetem magam ebbe a biztonságot nyújtó ölelésbe.

Itthon vagyok!

A Békesség Fejedelmének országában, ahol nincs több könny, fájdalom, csak boldog éneklés, végtelen nyugalom, és soha nem tudom megunni, hogy újra és újra elismételjem:

„Szent, szent, szent az Úr!

Egyedül Övé a hatalom és a dicsőség!”

2011. febr. 21.

Guti Tünde

Forrás: www.keresztenydalok.hu